

Van egy reklámklip, amely már hetek óta foglalkoztat.

A fényűzően berendezett konyhában áll a csúnyácska, harmincas lány, és már elvirágzott, de még jó karban levő édesanyja. Az anya szörnyülködik, hogy a lánya hogy bír ennyi edényt elmosogatni. Talán egy nagy vendégség szünetében szöktek ki a konyhába: tegyük fel, az évek óta özvegy vagy elvált anya elhozta bemutatni új barátját, egy ezüstös bajszú, sportos öregurat. Az egyedül élő lány, persze mint mindig, most is kített magáért... S így válaszol az anya szörnyülködésére: – Van egy barátom, aki segít. – Mosolya hamiskás, enyhén gunyoros. Mire sértődötteen és féltékenyen: – Van egy barátod? És legalább jóképű? – Ugye, minden világos? Sértődött, mert nem avatták be a titokba, és féltékeny, mert mindig is az volt – megesett, hogy a lány időnként felbukkanó, de bizonytalan udvarlóit magához csábította (négy-öt évvel ezelőtt még nem is lehetett nehéz dolga); s az, hogy a barátról rögtön a jóképűség jut eszébe, szintén többértelmű. Egy: az ő csúnyácska lányának csak egy gorilla udvarolhat, kettő: valószínűleg elégedetlen koros partneré-

vel, úgy érzi, ő még mindig szebbet, jobbat, fiatalabbat érdemelne, s hátha most itt az új lehetőség... A lány is elérte vagy elérzi, mi kavarog anyjában, mert csipetnyi hatásszünetet tartva, kivágja az adut: – Nekem a SUNLICHT a barátom. – És elkezd magyarázni a citromlét is tartalmazó mosogatószer előnyeit, olyan lelkesen, mintha való-

BAKA ISTVÁN

Sunlicht

ban egy barátról – egy fekete szemű, rekedtes hangú, after shave-illatú férfiról beszélne, aki ráadásul még házias is: utána megy a konyhába, és a remek vacsora jutalmául kiveszi kezéből a mosogatószivacsot... Lelkesedése az anyát is magával ragadja, egy tisztán csillogó üvegtálat ő maga emel a fény felé: – Nahát, az odaégett zsírt is eltüntette!

Még felmutatják a mosogatószer dicsőfény övezte flakonját, s már búcsúznunk is kell a klasszikusokhoz méltóan tömör, feszültséggel teli, alig egy-

két perces jelenettől, amely fölött Anton Pavlovjcs Csehov és Ingmar Bergman, sőt Sigmund Freud szelleme lebeg. Mindig katarzist élek át, ha látom...

Csak hogy én tovább szoktam pergetni. Az elvirágzott, de még mutatós szépasszony rövidesen távozik ezüstbajszú gavallérja karján. A csúnyácska, társtalan, gyerektelen életébe rég bele-törődött lány magára marad. Mint mindig, mióta elköltözött az anyjától, ahol a házi cseléd szerepét töltötte be, s ahová a néha-néha feltűnedező fiúkat sem volt ajánlatos felvinnie – tudjuk, miért. De hiába az önálló lakás, most már nem jön senki. Senki, csak néha az anyja és... A lánynak megfájdul a feje. Hirtelen elhatározással kimegy a konyhába, kiszedi a szárítóból a tányérokat, az üvegtálat, és sorra a kőhöz csapdossa őket. Üveg- és porceláncserepek röpködnek, és ő diadalmas mosollyal tör szét mindent, mindent, ami erre az átkozott estére és egész elrontott életére emlékezteti.

Végül fogja a flakont és az összes SUNLICHT-ot kiönti a lefolyóba.

(Azt hiszem, elfelejtettem közölni: EZ ITT NEM A REKLAM HELYE.)